

Arrest

nr. 164 895 van 30 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 17 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, dient op 30 januari 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 24 juni 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 30 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om

het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekende partij op 3 juli 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten,

naam: M. (...)

voornaam: M. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : B. (...)

nationaliteit: Libanon

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 24/06/2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermings-status genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.4. Op 2 december 2015 wordt de in punt 1.2. vermelde beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 157 578.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van: “ARTIKEL 75 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN; SCHENDING VAN ART. 7 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ART. 39/2 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ART. 52/3 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ART. 1, 6° VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ART. 7 VAN DE RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 16 DECEMBER 2008 OVER GEMEENSCHAPPELIJKE NORMEN EN PROCEDURES IN DE LIDSTATEN VOOR DE TERUGKEER VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE ILLEGAAL OP HUN GRONDGEBIED VERBLIJVEN; SCHENDING VAN HET GELIJKHEIDSBEGINSEL; SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT, MINSTENS VAN DE MOGELIJKHEID TOT TOETSEN VAN DE MATERIËLE MOTIVERING; SCHENDING VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, ZIJNDE DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT; MACHTSMISBRUIK.”

3.2. Het eerste middel wordt als volgt uiteengezet:

“Tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 24 juni 2015 (kennisgeving 24 juni 2015) waarop het bevel is gebaseerd, werd beroep aangetekend bij de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen.

Overeenkomstig art. 39/2 Vw bezit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kent een schorsende werking.

Gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezit de verzoekende partij nog steeds een voorlopig verblijfsrecht. Personen die zich in deze situatie bevinden

krijgen normaal een bijlage 35 afgeleverd, deze bijlage maakt een toelating uit om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Niettegenstaande kreeg de verzoekende partij toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, zesde graad echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft daarenboven meegedeeld (stuk 11) dat de termijn van dit bevel al loopt tijdens de beroepstermijn die mogelijk is tegen een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit houdt in dat de termijn van dertig dagen dus reeds kan aflopen vooraleer een arrest wordt gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze praktijk vormt een schending van artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), deze richtlijn biedt een periode tot 30 dagen aan waarin de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek zich stelt indien er een onwettig verblijf is. Personen bevinden zich niet in een situatie van onwettig verblijf als hun beroepstermijn of hun schorsende beroepsprocedure nog loopt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij dienen bijgevolg bij afloop nog altijd te beschikken over de volledige periode voor vrijwillig vertrek waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt.

De praktijk van de verwerende partij is met onduidelijkheden behept en maakt een inbreuk uit op de rechtszekerheid. Artikel 52/3 Vw. bepaalt immers dat een bevel slechts afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, quod non in het geval van een schorsend beroep. De voorwaarden in art. 52/3 Vw. dienen cumulatief geïnterpreteerd te worden. De praktijk van de verwerende partij interpreteert het artikel echter niet op deze manier, nochtans staat wel degelijk “en” te lezen en niet “of”.

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling EN de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°.”

De bevestiging van een cumulatieve interpretatie kan worden gevonden in de parlementaire voorbereiding.

“De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan.

(Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11)

De wijziging van art. 52/3 Vw. strekte er overigens toe om in overeenstemming te komen met de Europese Terugkeerrichtlijn (Kamer, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, 53-1825/001), hierin staat het volgende te lezen:

De beslissing tot terugkeer is de administratieve handeling of de rechterlijke beslissing “waarbij het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of geformuleerd” (artikelen 3,4 van de richtlijn). De Lidstaat kan vrij de vorm van de terugkeerbeslissing bepalen. Hij moet deze beslissing wel vastleggen in de vorm van een schriftelijk document dat de motieven in feite en in rechte herneemt die de beslissing rechtvaardigen en dat informatie geeft over de beroepsmiddelen. De wet van 15 december 1980 gebruikt geen eenduidige term om “terugkeerbeslissing” aan te duiden. Soms is er sprake van een “bevel om het grondgebied te verlaten” (bijvoorbeeld in de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet), soms heeft men het over een “verwijderingsbeslissing” (artikel 8bis van de vreemdelingenwet). Deze beslissingen hernemen in alle gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten (of de termijn voor de vrijwillige terugkeer”).

Hieruit volgt wederom dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard. De Europese Terugkeerrichtlijn bepaalt echter dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden. Gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal, is er geen sprake van een definitieve beslissing. Bijgevolg dienen de voorwaarden in art. 52/3 Vw. wel degelijk cumulatief geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te kunnen zijn met deze richtlijn, overigens het doel van de wetswijziging, en dient de praktijk van de verwerende partij zeer zeker te worden afgewezen wegens niet in overeenstemming zijnde met art. 52/3 Vw, het wetsontwerp tot wijziging van art. 52/3 Vw. dd. 19 oktober 2011, de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.” (negende overweging Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG)

Tot slot kan gewezen worden op een schending van het gelijkheidsbeginsel. In de praktijk is het zo dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is. Daar de termijn van dit bevel dus zoals gezegd kan aflopen, is er een verschil tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie kan immers onmiddellijk worden gerepatriëerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is.

De bestreden beslissing zelf is bovendien een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan er in casu geconcludeerd tot machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Meer nog, het lijkt er zelfs op dat het doel van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk wel de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.”

3.3. De bestreden beslissing vindt haar grondslag in artikel 52/3, §1 eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11 of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend. De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, bepaling die verder wordt toegepast in de bestreden beslissing, stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Het is niet betwist dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen de commissaris-generaal de asielaanvraag van de verzoekende partij had afgewezen en dat zij niet beschikte over een geldig paspoort dat was voorzien van een geldig visum.

3.4. Kernbetoog van verzoekende partij is dat artikel 52/3, §1 eerste lid, van de vreemdelingenwet juncto artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit geschonden werd, daar zij gelet op de bijlage 35 die haar werd verstrekt nadat zij een beroep bij de Raad had ingediend tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet kan worden beschouwd als zijnde een vreemdeling in illegaal verblijf. Verzoekende partij meent dat zij ingevolge de schorsende werking van dit beroep over een voorlopig verblijfsrecht beschikte.

3.5. Verzoekende partij kan echter niet worden gevolgd in haar betoog. Op het ogenblik dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de in punt 1.2. vermelde beslissing treft, bevindt verzoekende partij zich tevens in de in artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet bedoelde situatie. De verwerende partij beslist dan ook terecht tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Verzoekende partij kan gedurende de beroepstermijn en gedurende de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad, ingesteld op grond van artikel 39/2, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet wel de toepassing van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet genieten. Dit houdt in dat verzoekende partij is beschermd tegen gedwongen tenuitvoerlegging van het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Dit alles wordt veruitwendigd in de afgifte van een bijlage 35.

Het feit dat verzoekende partij bij een beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het bezit wordt gesteld van een bijlage 35, maakt echter niet dat zij een verblijfsrecht heeft en niet langer valt onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De bijlage 35 vermeldt sinds het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ook uitdrukkelijk: *“De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”* Dit houdt dus niet in dat verzoekende partij is vrijgesteld van de verplichting in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoekende partij heeft dus, in tegenstelling tot wat zij betoogt, geen legaal verblijf, noch tijdens de beroepstermijn noch tijdens de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht. Alleszins, gelet op het in punt 1.4. bedoelde arrest van de Raad, heeft de bijlage 35 geen geldingskracht meer, zodat verzoekende partij bijkomend ook geen belang meer heeft bij haar kritiek.

De verzoekende partij betoogt nog dat de richtlijn 2008/115/EG bepaalt dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd *‘indien een beslissing definitief is geworden’*, waaronder zij in casu verstaat dat haar situatie pas illegaal is geworden na het arrest van de Raad van 2 december 2015. Zij verwijst op dit punt evenwel enkel naar een voorafgaande overweging van deze richtlijn, die geen wettelijke bepaling uitmaakt die op zichzelf kan worden ingeroepen. De verzoekende partij verbindt haar betoog op geen enkele wijze aan enig specifiek artikel in de voormelde richtlijn dat niet op correcte wijze zou zijn omgezet in de Belgische wetgeving. Het door de verzoekende partij aangehaalde artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG betreft enkel de (passende) termijn voor vrijwillig vertrek. Dit betoog van de verzoekende partij kan dan ook niet worden weerhouden. Een louter algemene verwijzing naar de richtlijn 2005/85/EG kan evenmin volstaan om aannemelijk te maken dat na de negatieve beslissing van de commissaris-generaal inzake een asielaanvraag niet reeds het onregelmatig karakter van het verblijf kan worden vastgesteld en reeds een bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten, met dien verstande dat de betrokken vreemdeling is beschermd tegen een uitwijzing zolang de Raad geen uitspraak heeft gedaan inzake het beroep in volle rechtsmacht ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal. De aangehaalde parlementaire voorbereidingen kunnen aan het voorgaande evenmin afbreuk doen.

3.6. Voorts heeft verzoekende partij kritiek op de aanvang van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, maar te dezen dient de Raad op te merken dat dit uitvoeringsmodaliteiten van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft en meer bepaald praktijken van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband hiermee. Het betreft een dispuut aangaande de periode om een vrijwillig vertrek te kunnen organiseren, dat echter de geldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten onverlet laat. Alleszins kan verzoekende partij, zoals reeds eerder werd gesteld, niet worden gevolgd in haar betoog dat zij tijdens de beroepstermijn en tijdens de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht legaal verblijft en dus na verwerping van het beroep in volle rechtsmacht dient te

beschikken over een termijn van dertig dagen om het vrijwillig vertrek te kunnen organiseren, omdat er dan pas sprake is van een illegaal verblijf. Verzoekende partij verliest in het kader van haar betoog ook de toepassing van artikel 52/3, §2, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet uit het oog, die handelen over de gebonden bevoegdheid voor de gemachtigde van de staatssecretaris om onverwijld over te gaan tot de verlenging van het oorspronkelijk gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, eenmaal de Raad het beroep in volle rechtsmacht verwerpt, quod in casu. Deze beslissing dient onverwijld ter kennis te worden gebracht. De termijn voor verlenging is ook wettelijk vastgelegd, namelijk tien dagen, en is in welbepaalde omstandigheden tot tweemaal toe verlengbaar. Verzoekende partij kan hoe dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten kan afgelopen zijn vooraleer de Raad een arrest bij volle rechtsmacht uitspreekt.

Haar hele betoog in het kader van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn is dan ook niet dienstig, ook al omdat deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012 en verzoekende partij niet aantoonst dat deze bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op rechtstreekse werking van de bepalingen van de richtlijn indien deze niet of niet op correcte dan wel toereikende wijze werden omgezet in nationale wetgeving en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124; HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). In casu toont de verzoekende partij niet aan dat deze bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet. De Raad is ook niet bevoegd om wetsbepalingen, laat staan praktijken van de verwerende partij, te toetsen aan bepalingen van de richtlijn 2008/115/EG. Waar verzoekende partij verwijst naar overweging 9 van de Terugkeerrichtlijn kan nog bijkomend worden opgemerkt dat dergelijke overwegingen geen juridisch bindende waarde hebben.

Tevens wordt gewezen op artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, dat de garantie inhoudt dat, behoudens mits toestemming van de verzoekende partij, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Er kan ten slotte nog aan worden toegevoegd dat niet kan worden vastgesteld welk actueel belang verzoekende partij heeft bij haar grief dat zij geen dertig dagen zou krijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Verzoekende partij werd op 14 december 2015 een uitstel van 10 dagen toegekend om het grondgebied te verlaten. Op heden is er al een termijn van meer dan dertig dagen verstreken sedert het in punt 1.4. bedoelde arrest. Verzoekende partij werd niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat zij niet zou beschikken over een termijn van dertig dagen om vrijwillige uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 7, 39/2 of 52/3 van de vreemdelingenwet of van artikel 75 van het vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt dat de verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze handelde of geen voldoende onderzoek voerde, zodat enige schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin blijkt.

3.7. De aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt verder eveneens opgehangen aan het gestelde dat reeds bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten terwijl de verzoekende partij nog gerechtigd zou zijn geweest in België te verblijven. Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partij dat zij hangende het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad legaal in het Rijk verbleef niet kan worden aangenomen. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij door consciëntieus de wet toe te passen zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Haar kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

3.8. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). In casu beperkt de verzoekende partij zich tot de bewering dat de verwerende partij ten aanzien van bepaalde vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden als zij niet overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij toont echter niet aan dat haar bewering enige grond heeft. In deze omstandigheden kan geen schending van het gelijkheidsbeginsel worden vastgesteld.

3.9. Verzoekende partij maakt gewag van standaardbeslissingen maar dit houdt niet in dat de bestreden beslissing onwettig zou zijn. Verzoekende partij maakt ten slotte nog gewag van een schending van de zorgvuldigheidsplicht omdat verwerende partij nalaat “enig bijkomend onderzoek” te doen, maar de Raad ziet niet in welk bijkomend onderzoek verzoekende partij verwacht andere dan nagaan of er een negatieve beslissing getroffen werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en of verzoekende partij zich in een illegale verblijfssituatie bevindt. Verzoekende partij blijft alleszins in gebreke het verwachte bijkomend onderzoek nader te preciseren.

3.10. Uit voorgaande bespreking van het middel blijkt dat de verwerende partij een correcte toepassing heeft gemaakt van de wet. Er kan dan ook niet worden ingezien dat de bestreden beslissing een schoolvoorbeeld zou zijn van terugkerende onwil in hoofde van de verwerende partij. Er blijkt verder ook geenszins dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden. Machtsmisbruik wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

3.11. Ten slotte ontbeert het verzoekschrift een uitleg aangaande de opgeworpen schending van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.12. In een tweede middel voert verzoekende partij aan: “SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ARTIKEL 74/17 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ARTIKEL 5 EN ARTIKEL 6 VAN DE RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 16 DECEMBER 2008 OVER GEMEENSCHAPPELIJKE NORMEN EN PROCEDURES IN DE LIDSTATEN VOOR DE TERUGKEER VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE ILLEGAAL OP HUN GRONDGEBIED VERBLIJVEN; SCHENDING VAN ARTIKEL 3 J. ARTIKEL 13 E.V.R.M.; SCHENDING VAN DE FORMELE EN MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING; SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL; SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT; SCHENDING VAN HET BEGINSSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR; SCHENDING VAN HET BILLIJKHEIDS – EN EVENREDIGHEIDSBEGINSEL”.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“In datum van 30 juni 2015 (kennisgeving postdatum + 2 werkdagen) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd (stuk 1, bijlage 13q).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”
(artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

Ook in de memorie van toelichting betreffende het nieuwe artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet (ingevoerd bij Wet van 8 mei 2013, inwerkingtreding 1 september 2013) kan men afleiden dat de minister of zijn gemachtigde bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te toetsen aan de internationale bepalingen.

“Met betrekking tot de verplichting voor de minister of zijn gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 52/3, dient tenslotte te worden opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp

uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non – refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten (arrest Kastratie van het Grondwettelijk Hof nr. 141/2006 van 20 september 2006)."

(Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11).

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met art. 7, §1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissingen geenszins rekening houden met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is.

Daarenboven stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van ELKE beslissing tot verwijdering rekening dient te houden de gezondheidstoestand van de betrokken persoon.

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." (art. 74/13 Vw.)

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

"bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) Het belang van het kind;

b) Het familie – en gezinsleven;

c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land,

en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement."

(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dien gerespecteerd te worden en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijken, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort, alsook het feit dat de verzoekende partij geen gevolg zou hebben gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 j. 7 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld. Welnu, omwille van meerdere redenen schendt de bestreden beslissing art. 3 EVRM.

In de bestreden beslissing wordt er op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij, noch werd zelfs ook maar een verwijzing naar de feiten gemaakt. De motiveringsplicht werd geschonden.

4.2.2.

De verzoekende partij beschikt over de Libanese nationaliteit. Uit onafhankelijk informatiebronnen blijkt dat de veiligheidssituatie in Libanon, o.a. door de gekende problemen in Syrië, uiterst onstabiel is:

"The security situation in Lebanon deteriorated in 2013 with violence spilling over from the armed conflict in Syria. Sectarian tensions led to deadly clashes in Tripoli and Saida amidst a climate of impunity for gunmen. (...) Violence from neighboring Syria spilled over into Lebanon including through kidnappings, cross border shelling, and car bombings in Beirut and Tripoli.

Clashes in Tripoli and Saida

Sustained violence between armed groups in Tripoli took a deadly toll, particularly in the mainly Alawite Jabal Mohsen and Sunni Bab al-Tabbaneh neighborhoods where the Syrian conflict exacerbates existing tensions. In May, major clashes erupted between the neighborhoods killing at least 28 and wounding over 200. In October, a week of fighting between the neighborhoods also resulted in at least 13 dead and 91 wounded. On October 28, the army deployed to the two neighborhoods and restored calm.

On November 12, amidst fears of renewed violence, the army also deployed to several neighborhoods in Tripoli and set up checkpoints following the assassination of Sheikh Saad Eddine Ghaya, a pro-Syrian government Sunni sheikh.

The Tripoli clashes have resulted in a sharp increase in sectarian attacks, including attacks against Alawite workers and the destruction of Alawite shops. On May 31, Sunni militants told Alawite workers at the Tripoli municipality not to come to work or face death. On November 2, a bus transporting Alawite workers stopping at the entrance of Bab al-Tabbaneh came under attack and nine workers were injured. On November 3, the army said that it had detained one man in relation to the incident.

The government failed to take steps that could protect residents, such as confiscating weapons, arresting and prosecuting fighters, and maintaining an active security presence.

Heavy clashes broke out in the southern city of Saida on June 23, after armed followers of Sheikh Ahmed al-Assir, a pro-Syrian opposition Imam, fired on an army checkpoint and the army counterattacked. Two days of clashes left 18 soldiers and 28 of al-Assir's supporters dead, according to media reports."

(stuk 3, "Lebanon: World Report 2014, Human Rights Watch, te consulteren op <http://www.hrw.org/world-report/2014/country-chapters/lebanon?page=1>, verzoeker zet vet)

Terroristische aanslagen kunnen overal, alsook op elk moment in het land plaatsvinden.

"The security situation in Lebanon is unpredictable. There is currently a high threat of terrorist attacks, and these could occur at any time in the country. The conflict in Syria, and its effect on pre-existing tensions, is playing an increasingly destabilizing role in Lebanon.

While most security incidents in Beirut take place in the city's southern suburbs, on December 27, 2013, a car bomb exploded in downtown Beirut, targeting Mohamad Chatah, Lebanon's former finance minister. The blast killed five people, including Dr. Chatah, and injured more than 70 others.

Bombings, grenade attacks, political assassinations, gun battles, targeted vehicle explosions and shelling in commercial and residential districts in and around Beirut have caused numerous deaths and injuries in recent years. Groups supporting either side in the Syrian conflict, senior political figures, key security officials, and security checkpoints throughout Lebanon continue to be the main targets of attacks. Security forces are on high alert."

(stuk 4, "Travel advice and advisories: Lebanon", Government of Canada, laatst geüpdated op 9 juli 2014, toegankelijk op 10 juli 2014, te consulteren op <http://travel.gc.ca/destinations/lebanon>, verzoeker zet vet)

"There is a high threat from terrorism. There is a high risk of attacks by Islamist extremist groups, which could be indiscriminate and affect Lebanese security authorities, checkpoints and places visited by foreigners like hotels, restaurants, tourist sites western-style shopping centres and supermarket chains. (...) On 10 January 2015, 9 people were killed and over 30 wounded in a suicide bomb attack in the Jebel Mohsen area of Tripoli. On 25 June 2014, there was an explosion in the Duroy Hotel in the Raouche neighbourhood of Beirut which resulted in 1 death and 11 people injured. On 24 June 2014, a car bomb exploded at an Army checkpoint in Tayyouneh in south Beirut. Reports indicate that at least 1 person was killed and 12 people watching a World Cup match in a nearby cafe were injured. On 20 June 2014, a car bomb exploded in Dahr El-Baydar on the Beirut to Damascus highway. At least 1 person was killed and around 32 injured." (stuk 9, "Foreign travel advice Lebanon", Gov. UK, 10 juli 2015, toegankelijk op 16 juli 2015, te consulteren op <https://www.gov.uk/foreign-travel-advice/lebanon>, verzoeker zet vet)

Verschillende terroristische groeperingen zijn nog steeds actief in Libanon, hetgeen er voor zorgt dat Libanon voor deze groeperingen de perfecte uitvalbasis voor deze groeperingen is.

"Several designated terrorist organizations remain active in Lebanon. Hamas, the Popular Front for the Liberation of Palestine (PFLP), the Popular Front for the Liberation of Palestine-General Command (PFLP-GC), Asbat al-Ansar, Fatah al-Islam (FAI), Fatah al-Intifada, Jund al-Sham, the Ziyad al-Jarrah Battalions, Palestinian Islamic Jihad, and several other splinter groups all operate in Lebanon. Hizballah, which the United States has designated as a terrorist organization, is a legal entity and a political party with representation in Lebanon's cabinet and parliament. (...)

Many transnational terrorist groups train, operate, or are based in Lebanon. Poor border security, easy access to weapons and munitions, along with numerous areas of non-government control, create the ideal environment for terrorist organizations to transit or prepare for operations. These groups can include: al-Qai'da, Abu Nidal, Hamas, Palestinian Islamic Jihad (PIJ), Popular Front for the Liberation of Palestine (PFLP), Abus Musa group, Palestinian Liberation Front (Abu Abbas wing), Palestinian Liberation Front (Tal, al Ya, qub wing), Popular Struggle Front, Palestinian Peoples Party, Harakat Ansar Allah, Arab Liberation Front, Islamic Liberation Party, Fatah Al-Islam, Fatah-Intifada, and Asbat al Ansar."

(stuk 5, "Lebanon 2014 Crime and Safety Report", OSAC, consulteerbaar op 10 juli 2014, te consulteren op

<https://www.osac.gov/pages/ContentReportDetails.aspx?cid=15665>, verzoeker zet vet)

Er vindt bijgevolg in Libanon veel geweld plaats.

"A suicide car bomb detonated in Tayyouné neighborhood, at the entrance to the Hezbollah controlled southern suburbs of Beirut. The blast killed a General Security officer and wounded approximately 25 others. The bomber's apparent target was the popular Abou Assaf Café, where approximately 200 people were watching the World Cup.

June 27: clashes broke out between the Hezbollah affiliated Saraya – al Muqawama and the Sunni al Jamaa – al Islamiyya near the al Arqam Mosque, Sidon. LAF have responded in large numbers."

(stuk 6, "Lebanon security update: June 22 – 27, 2014", ISW Institute of War ISW, 29 juni 2014, te consulteren op <http://iswsyria.blogspot.be/2014/06/lebanon-security-update-june-22-27-2014.html>)

"Het land lijdt onder de ontwikkelingen in de regio.(...)Ook de ontwikkelingen in Syrië hebben een negatieve uitwerking in Libanon. Hezbollah heeft erkend deel te nemen aan het conflict in Syrië, wat betogingen en protestacties heeft uitgelokt bij aanhangers van de rebellen. Het Syrische leger heeft verscheidene invallen gedaan in de grenszone met Libanon, waarbij slachtoffers gevallen zijn. Sinds eind 2013 wordt ook de aanwezigheid van jihadistische groeperingen als Al Nusra, ISIS en aanverwanten vastgesteld op Libanees grondgebied met frequente veiligheidsincidenten tot gevolg (aanvallen tegen militaire doelwitten, bomaanslagen). (...) Sinds mei 2012 hebben religieuze botsingen meer dan honderd slachtoffers gemaakt in zowel Tripoli (Noord-Libanon) als Beiroet. Er bestaat een terroristische dreiging in Libanon. In Beiroet ontplofte op 8 juli 2013 een autobom in het sjiitische deel van Beiroet (Bir el Abed – Zuid-Beiroet) en veroorzaakte 57 gewonden maar geen dodelijke slachtoffers. Op 15 augustus 2013 ontplofte in de woonwijk Dahieh (sjiitische wijk in Zuid-Beiroet) een bomauto die 27 dodelijke slachtoffers maakte en meer dan 200 gewonden. Op 19 november 2013 vond een dubbele zelfmoordaanslag plaats die de Iraanse ambassade in Bir Hassan (Beiroet) viseerde, met 24 doden en 147 gewonden als gevolg. Op 27 december 2013 vond een aanslag met bomauto plaats niet ver van het kantoor van de Libanese Eerste Minister in het stadscentrum. De ontploffing leidde tot 8 dodelijke slachtoffers, waaronder Mohammad Chatah, een voormalige minister. 70 mensen raakten gewond. Op 2 januari 2014 veroorzaakte een zelfmoordaanslag (bomauto) 7 dodelijke slachtoffers en meer dan 70 gewonden in Zuid-Beiroet (Haret Hreik). Een nieuwe aanslag viseerde dezelfde wijk op 21 januari 2014 (5 doden, een dertigtal gewonden). Op 3 februari viel er 1 dode bij een mislukte zelfmoordaanslag op een autobus in Choueifat, Zuid-Beiroet. Op 19 februari 2014 vonden in de wijk Bir Hassan (Zuid-Beiroet) twee ontploffingen plaats, in de buurt van het Iraans cultureel centrum en de ambassade van Koeweit, met 7 dodelijke slachtoffers en 128 gewonden tot gevolg. Een zelfmoordaanslag vond plaats aan het rondpunt Tanouyyeh in Zuid-Beiroet in de nacht van 23 juni 2014 met twee dodelijke slachtoffers en tientallen gewonden. Op 25 juni vond tijdens een raid op het een hotel in de wijk Raouche (niet ver van de Corniche) een ontploffing plaats door een zelfmoordterrorist die een arrestatie wilde vermijden (1 dode). De laatste aanslag met dodelijke afloop in Beiroet dateert bijgevolg van 23 juni 2014. De toegang tot bepaalde delen van Beiroet, vooral in de zuidelijke wijken, wordt gecontroleerd door de veiligheidsdiensten (checkpoints). Op de weg tussen Beiroet en de Bekaavallei vond op 20 juni 2014 een zelfmoordaanslag plaats tegen een checkpoint in Dar el-Baydar waarbij 1 dode en 20 gewonden vielen.

In Tripoli ontploften op 23 augustus 2013 twee bomauto's voor de Taqwa Moskee en de Salam Moskee met 47 doden en meer dan 800 gewonden tot gevolg. Omwille van aanhoudende incidenten in Tripoli (de wijken Bab Al-Tebbaneh en Jabal Mohsen) wordt de stad op 2 december 2013 onder militaire controle geplaatst. Dit verhindert niet dat gewapende incidenten - doorgaan in 2014. Op 25 oktober 2014 vonden in het stadscentrum van Tripoli en omstreken zware confrontaties plaats tussen het Libanese leger en milities die aanleunen bij ISIS en Al Nusra, waarbij meer dan 40 dodelijke slachtoffers vielen. Op 10 januari 2015 blies een zelfmoordterrorist zichzelf op in een café in Jabal Mohsen met 9 doden en meer dan 30 gewonden tot gevolg. In Saida ontstonden eind juni 2013 zware gevechten tussen (soennitische) opposanten van Hezbollah en het leger in Abra (oostelijke buitenwijk van Saida), waarbij 10 militairen om het leven kwamen, 38 raakten gewond. Twee doden vielen aan de kant van de opposanten. In de grenszone tussen Libanon en Syrië vinden frequente veiligheidsincidenten plaats. De meest recente zijn: 2 autobommen in Hermel (4 doden op 16 januari 2014 en 3 doden op 1 februari 2014) en raketaanvallen op Aarsal (8 doden, 17 januari 2014). Een autobom ontplofte op 16 maart 2014 in Nabi Othman. Vier mensen kwamen hierbij om het leven. Op 29 maart 2014 ontplofte een bomauto in Aarsal die het leven kostte aan drie soldaten. Begin augustus 2014 vonden zware gevechten plaats tussen ISIS-strijders en het Libanese leger plaats waarbij minstens 17 militairen het leven lieten. De zone in en rond Aarsal is het voorwerp van permanente aandacht door het Libanese leger. Op 19 september was een militaire patrouille op de weg naar Aarsal het doelwit van een bomaanslag waarbij 2 Libanese soldaten om het leven kwamen.

In Zuid-Libanon vonden in januari 2015 zware beschietingen plaats tussen Israël en Hezbollah aan de Libanees-Israëlische grens, waarbij enkele dodelijke slachtoffers vielen waaronder 1 UNIFIL-soldaat."

(stuk 7: Diplomatie België, 'Reisadvies Libanon', dd. 17 april 2015, geldig op 28 april 2015, http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/libanon/ra_libanon.jsp, verzoeker zet vet)

The security situation in Lebanon deteriorated in 2014. (...)

In 2014, there were multiple shelling attacks from Syria into north Lebanon and the Bekaa Valley, which killed at least 10 civilians and injured at least 19.

There were 14 car bombings or suicide bomb attacks, at least five targeting civilians. Of the 12 attacks, three took place in the Shia Beirut suburbs and three in the Shia town of Hermel in the Bekaa Valley killing 32 people and injuring at least 332. The extremist group Islamic State, also known as ISIS, claimed responsibility for one of these attacks, Jabhat al-Nusra for four, and the Abdullah Azzam Brigade, an Al-Qaeda-affiliate, one. In five other bombings security personnel or Hezbollah officials appeared to be the targets of bombings. These attacks killed 11 people, including five soldiers and a Hezbollah official, and injured 50.

Clashes between militants based in Syria, including from ISIS and Jabhat al-Nusra, and the Lebanese army occurred between August 2 and 5 in Aarsal and ended when the Lebanese army pushed the militants outside of the town. During the clashes some

Lebanese security personnel were taken as hostages by the militants and at time of writing three of the hostages had been executed.

Lebanese residents of Aarsal and Syrians residing there reported that Lebanese soldiers refused to allow Syrians to flee from the town during the fighting and that refugee settlements and other civilian targets were subject to indiscriminate fire including by the Lebanese army. A field hospital in Aarsal reported that 489 people were wounded and at least 59 civilians—44 Syrians and 15 Aarsal natives—were killed in the fighting."

(stuk 8, "World Report 2015", Human rights watch, toegankelijk op 28 april 2015, te consulteren op <http://www.hrw.org/world-report/2015/country-chapters/lebanon>, verzoeker zet vet)

"Already suffering from the spillover of the Syrian crisis, Lebanon recently faced increased tensions when two Sunni suicide bombers attacked the Alawite Jabal Mohsen neighbourhood in Tripoli. These attacks signaled an increased presence and effectiveness of jihadi groups in the country, at a time when there seems to be no solution in the foreseeable future for defusing the tensions in northern Lebanon and the country in general.

On January 10, 2015, Lebanon's domestic security situation deteriorated even further when two of its nationals, both Sunni jihadists, detonated themselves almost simultaneously in a cafe in the Alawite neighbourhood of Jabal Mohsen in the northern coastal city of Tripoli. Taha Samir al-Khayyal and Bilal Maraayan killed nine people and injured 37. The two individuals, according to security officials, hailed from the poverty-stricken Mankoubin neighbourhood in Tripoli, home to many Lebanese Sunni extremists."

(stuk 10, "Lebanon facing its homegrown suicide bombers: the case of Tripoli", International Security Observer, 11 februari 2015, te consulteren op <http://securityobserver.org/lebanon-facing-its-homegrown-suicide-bombers-the-case-of-tripoli/>, verzoeker zet vet)

4.2.3.

Er kan in de bestreden beslissing geen enkele motivering worden rekening houdende met artikel 3 E.V.R.M. en de actuele veiligheidssituatie in Libanon en de streek van afkomst van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt het voorwerp uit van een gedwongen terugkeer naar Libanon. De situatie in Libanon is echter, zoals uit de hierboven geciteerde objectieve informatie blijkt, in ruime mate verslechterd. Een gedwongen uitwijzing naar Libanon zal artikel 3 E.V.R.M. schenden.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt immers "niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie vb.: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Zoals reeds hierboven aangehaald is het vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

"338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoir d'appréciation (...). » (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland).

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75 – 76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Dit onderzoek naar de veiligheidssituatie in Libanon en mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Van de verwerende partij kan er bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 E.V.R.M., de veiligheidssituatie in Libanon, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in Libanon. De verwerende partij heeft nagelaten dit doen, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

Naast dit alles diende de verwerende partij eveneens rekening te houden met principe van non – refoulement, omvat in het in internationale recht. Dit principe verhindert dat (kandidaat -) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Tenslotte verwijst de verzoekende partij eveneens naar de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De verwerende partij diende rekening te houden met artikel 17 van de Terugkeerrichtlijn. Dit artikel werd omgezet naar de Belgische wetgeving en vinden we terug onder artikel 74/17 Vw.:

“§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

§ 2. De verwijdering kan tijdelijk uitgesteld worden op grond van de specifieke omstandigheden van elk geval. Zo wordt rekening gehouden met :

1° de fysieke of mentale gesteldheid van de onderdaan van een derde land;

2° technische redenen, zoals het ontbreken van vervoermiddelen of het mislukken van de verwijdering wegens het ontbreken van identificatie. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld. Om het risico tot onderduiken te vermijden, kunnen preventieve maatregelen getroffen worden, overeenkomstig artikel 74/14, § 2, derde lid. De minister of zijn gemachtigde kan in dezelfde gevallen, de onderdaan van een derde land een verblijfplaats aanwijzen gedurende de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren. De minister of zijn gemachtigde deelt aan de onderdaan van een derde land die wordt vastgehouden met het oog op verwijdering, mondeling mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld.”

Het is duidelijk dat de verwerende partij hier in casu geen rekening mee heeft gehouden.

De bestreden beslissing dd. 30 juni 2015 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) is behept met verschillende lacunes. De huidige veiligheidssituatie werd niet besproken en er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. gerealiseerd.”

3.13. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De formele motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, enerzijds en wordt anderzijds gemotiveerd dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Dit zijn de determinerende motieven waarop het bestreden bevel is gesteund. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar

aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.14. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel enkel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden beoordeeld in samenhang met de aangevoerde schending van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.15. Verzoekende partij begint haar betoog met een verwijzing naar artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet. Daarbij moet eerst worden opgemerkt dat verzoekende partij terecht opmerkt dat artikel 74/13 de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Verzoekende partij toont echter niet aan dat deze bepaling niet correct of toereikend werd omgezet, zodat zij zich ook niet meer dienstig op de directe werking van deze bepaling van de richtlijn kan beroepen.

Verzoekende partij laat in haar uiteenzetting verder na om te duiden met welke persoonlijke omstandigheden, zoals opgesomd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de gemachtigde behoorde rekening te houden. Er kan van de gemachtigde bezwaarlijk worden verwacht dat hij met persoonlijke omstandigheden rekening houdt, indien zulke elementen niet voorliggen. In haar uiteenzetting wordt enkel gewag gemaakt van “de gezondheidstoestand van elke persoon”. Deze loutere vermelding maakt niet duidelijk waarom precies de gezondheidstoestand van verzoekende partij een element vormt waar de gemachtigde specifiek rekening mee diende te houden bij het nemen van zijn beslissing. De Raad kan geen motiveringsgebrek vaststellen indien verzoekende partij niet minstens verduidelijkt welke elementen vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zij in het geding acht. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.16. In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, maakt zij in casu niet duidelijk waarop deze verwachting gesteund is, gelet op het feit dat de bestreden beslissing volgt op een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen en de beroepsmogelijkheid in volle rechtsmacht die voor de verzoekende partij openstaat bij de Raad en het feit dat het betoog van de verzoekende partij in het kader van artikel 3 van het EVRM uitsluitend betrekking heeft op motieven die zij reeds in haar asielprocedure heeft aangehaald. De verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven die terug te vinden zijn in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet biedt echter geen grondslag voor deze verwachting. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

3.17. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

3.18. De verzoekende partij verwijst naar de veiligheidssituatie in Libanon die, onder andere door de gekende problemen in Syrië, uiterst onstabiel is en in ruime mate is verslechterd. Verzoekende partij haalt dienaangaande aan dat terroristische aanslagen er overal, alsook op elk moment kunnen plaatsvinden, dat verschillende terroristische groeperingen nog steeds actief zijn in Libanon, hetgeen er voor zorgt dat Libanon voor deze groeperingen de perfecte uitvalsbasis is en dat er bijgevolg nog veel geweld plaatsvindt. Ter staving van haar argumentatie verwijst verzoekende partij naar en citeert zij verschillende passages uit een achttal mensenrechtenrapporten en persberichten.

3.19. Waar verzoekende partij kritiek levert op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2015, vermeld in punt 1.2., moet worden opgemerkt dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Het thans voorliggende beroep kan niet nuttig worden aangewend om kritiek te uiten op deze beslissing. Dergelijke kritiek kan enkel nuttig worden geuit in het kader van een beroep in volle rechtsmacht, wat verzoekende partij ook na onderhavig beroep heeft ingediend, maar dat werd verworpen. Lezing van het in punt 1.4 bedoelde arrest van de Raad, leert dat deze kritiek van verzoekende partij volledig aan bod is gekomen en dat ook de voorgelegde rapporten en persartikels die verzoekende partij herneemt in het kader van dit verzoekschrift in ogenschouw werden genomen. Er werd tegen voormeld arrest geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van de State. Het betreft dus een definitief arrest met een recent gedane definitieve beoordeling van de kritiek van verzoekende partij geuit ten opzichte van de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak Elgafaji oordeelde het Hof van Justitie nog dat artikel 15 (c) van de Kwalificatierichtlijn, dat in België werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, “een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM” (HvJ 17 februari 2009, nr. C-465/07, Elgafaji, par. 28). Het Hof van Justitie voegde eraan toe dat artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn betrekking heeft op een algemener risico op schade dan artikel 15 a) van de Kwalificatierichtlijn en dus ruimer is. Het EHRM heeft echter ondertussen in de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15.c van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

In het arrest van de Raad van 2 december 2015 werd geoordeeld dat aan de asielmotieven van de verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht en dat niet kan worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, toont verzoekende partij evenmin aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet op haar van toepassing zijn, zo staat in het arrest te lezen.

Voor wat betreft het betoog gelinkt aan de problematische veiligheidssituatie in Libanon, mede gelet op de ontwikkelingen in Syrië, wijst de Raad erop dat in het voormelde arrest van 2 december 2015 uitgebreid werd gemotiveerd waarom de situatie in Libanon niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dit land, louter door diens aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om de schade te ondervinden zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Aldus, wordt in dit arrest besloten, zijn er actueel geen redenen om aan te nemen dat enkel en alleen omwille van de veiligheidssituatie in Libanon, subsidiaire bescherming dient te worden toegekend aan de verzoekende partij.

Verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift in wezen aan dat de actuele veiligheidssituatie in Libanon uiterst instabiel is en dat deze situatie in ruime mate is verslechterd, waarbij zij tevens, zoals reeds werd opgemerkt, verwijst naar dezelfde rapporten en artikelen die zij reeds heeft aangehaald in het kader van haar beroep tegen de in punt 1.2. vermelde beslissing van de commissaris-generaal.

De Raad kan dienaangaande enkel vaststellen dat dit betoog, en de daarbij betrokken landeninformatie, reeds werd beoordeeld door de Raad in het arrest van 2 december 2015. In het bijzonder stelt de Raad in het voormelde arrest vast: “Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon “De veiligheidssituatie in Libanon” van 11 mei 2015, toegevoegd aan het administratief dossier) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah’s betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van

deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkarregio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebelligroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaatsvinden. Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Met de argumentatie dat uit onafhankelijke informatiebronnen blijkt dat de veiligheidssituatie in Libanon, onder andere door de gekende problemen in Syrië, uiterst onstabiel is, dat terroristische aanslagen overal, alsook op elk moment in het land kunnen plaatsvinden, dat er nog steeds verschillende terroristische groeperingen actief zijn in Libanon, hetgeen er voor zorgt dat Libanon voor deze groeperingen de perfecte uitvalbasis is en dat er bijgevolg in Libanon veel geweld plaatsvindt, en de verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift – informatie welke overigens inhoudelijk aansluit bij de informatie vervat in het administratief dossier – brengt verzoeker geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad wijst er in dit verband andermaal op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico

loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Libanon subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

Zoals gesteld motiveert de Raad in het in punt 1.4. vermelde arrest op uitgebreide wijze waarom er in Libanon actueel geen sprake is van een situatie zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zodat de verzoekende partij dan ook niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van deze bepaling.

Aangezien verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van argumenten en die reeds werden aangehaald in haar beroep tegen de in punt 1.2. vermelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en die reeds werden besproken in het arrest van 2 december 2015, blijkt uit de voorgaande bespreking dat een schending van artikel 3 EVRM in casu niet aannemelijk wordt gemaakt.

3.20. Daar de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de verwerende partij toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum, kan niet worden besloten dat voormeld wetsartikel of de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

3.21. Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Een schending van het evenredigheids- of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

De Raad moet verder benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissing kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en op welke wijze de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

In zoverre de verzoekende partij opnieuw betoogt dat er sprake is van machtsmisbruik, kan worden verwezen naar de uiteenzetting dienaangaande bij de bespreking van het eerste middel.

3.22. Waar verzoekende partij stelt dat de gemachtigde rekening diende te houden met het principe van non-refoulement, moet nogmaals worden opgemerkt dat dit betoog reeds werd geuit in het kader van

het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad en blijkens dit arrest, vermeld in punt 1.4, op uitgebreide gemotiveerde wijze niet weerhouden werd. Zoals gezegd betreft dit een definitief arrest met een definitieve beoordeling. Verzoekende partij kan niet verwachten dat de Raad in onderhavig beroep deze beoordeling gedaan in volle rechtsmacht nog eens overdoet naar aanleiding van het uiten van een grief aangaande artikel 3 EVRM en het opwerpen van een schending van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag en van artikel 33 van de Conventie van Genève. Voorts houdt de bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering in zodat het gehele betoog dat hieraan is opgehangen, waaronder de grief dat geen afweging gedaan werd in het licht van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, niet dienstig is.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing de verzoekende partij enkel verplicht om het Schengengrondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat een gedwongen verwijdering naar Libanon wordt gepland. In het geval dat een gedwongen verwijdering later plaats zou hebben, wijst de Raad erop dat onder artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, de gemachtigde gehouden is om de gedwongen verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering de verzoekende partij blootstelt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.

Ten overvloede herhaalt de Raad dat de verwerende partij in beginsel verplicht was de bestreden beslissing te nemen, doch de wetgever heeft voorzien in een bescherming tegen uitwijzing tijdens de voor het indienen van het beroep tegen de asielbeslissing vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep. In dit verband wordt gewezen op artikel 39/70 van de vreemdelingenwet. Ook in het kader van deze beroepsprocedure werd de verzoekende partij intussen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Er blijkt aldus niet dat de verzoekende partij, die in dit verband geen nieuwe elementen aanbrengt, zich in casu dienstig kan beroepen op het non-refoulementbeginsel. Andermaal maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat voormelde bepaling uit de richtlijn een uitdrukkelijke motiveringsplicht zou opleggen.

3.23. Verzoekende partij haalt in het tweede middel nog de schending aan van artikel 13 van het EVRM, juncto artikel 3 van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM, dat een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, luidt als volgt: *“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”* De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich beperkt tot het opwerpen van de schending van artikel 13 EVRM in de hoofding van het tweede middel, doch dat zij verder niet uitwerkt waarom zij deze internationaalrechtelijke bepaling – waarvan de schending wordt aangevoerd in samenhang met artikel 3 EVRM – in casu geschonden acht. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel is geschonden.

Zoals gesteld beperkt verzoekende partij zich tot het aanhalen van de schending van artikel 13 EVRM in de hoofding van haar middel. Deze handelwijze voldoet vanzelfsprekend niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat artikel 13 EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, hoe dan ook niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). In zoverre de verzoekende partij de schending van artikel 13 EVRM zou verbinden aan een schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden vastgesteld, zoals hierboven blijkt, dat in afwezigheid van een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM, de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM niet nuttig kan worden ingeroepen noch worden weerhouden (zie EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 288).

3.24. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van 6 van de Terugkeerrichtlijn en zij nog gewag maakt van artikel 17 van de Terugkeerrichtlijn – waarbij zij overigens verkeerdelijk vermeldt dat dit artikel werd omgezet in artikel 74/14 van de vreemdelingenwet –, stelt de Raad vast dat zij hoe dan ook niet aantoont dat deze bepalingen niet correct of toereikend werden omgezet in het Belgische recht,

zodat zij zich ook niet meer dienstig op de directe werking van deze bepalingen van de richtlijn kan beroepen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES